

РЕШЕНИЕ

№ 347

гр. Пловдив, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Георги Р. Гетов

при участието на секретаря Христина Ал. Борисова
като разгледа докладваното от Георги Р. Гетов Административно
наказателно дело № 20225330205703 по описа за 2022 година

Производството е по реда на **чл. 59 и следващите от ЗАНН**.

Образувано е по жалба от М. С. Д., ЕГН: *****, с адрес: ***, чрез
адв. С. Х. **срещу** Наказателно постановление № 22-0432-001367/29.09.2022 г.,
издадено от А.Р.С. – ***, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закона
за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя са наложени
административно наказание **глоба** в размер на **200 (двеста) лева** и
административно наказание **лишаване от право да управлява МПС за 6
(шест) месеца** за нарушение за по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се навеждат доводи за неправилно приложение на
материалния закон при издаване на атакуваното наказателно постановление
(НП). Жалбоподателят оспорва приетата за установена фактическа
обстановка. Твърди да не е уведомяван от сектор „Пътна полиция“ – Пловдив
за прекратяването на регистрацията на процесния лек автомобил. Поддържа
деянието да не е извършено умишлено. Моли наказателното постановление да
бъде отменено. В съдебно заседание, редовно призован, жалбоподателят се
явява лично и заедно с адв. С. Х., с пълномощно по делото, като и двамата
поддържат жалбата. Претендират се разноси.

Въззиваемата страна изразява становище производството по издаване на
наказателното постановление да е протекло законосъобразно и да не са
допуснати съществени процесуални нарушения. Намира фактическата
обстановка за правилно установена, а извършването на нарушението от
страна на жалбоподателя и вината му счита за категорично доказани. Моли
обжалваното наказателно постановление да бъде потвърдено. В съдебно

заседание, редовно призована, въззиваемата страна не се представлява.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от М. С. Д., спрямо когото са наложени административните наказания, следователно от лице с надлежна процесуална легитимация. Екземпляр от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя на 07.10.2022 г., установено от разписка за връчване на препис от НП, а жалбата е подадена чрез административнонаказващия орган (АНО) на 11.10.2022 г., поради което 14-дневният срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН е спазен, а жалбата е **допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, поради което атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено по следните съображения:

От **фактическа страна** съдът приема за установено следното:

На 03.02.2022 г. бил сключен договор за покупко-продажба на моторно превозно средство, по силата на който жалбоподателят М. С. Д. придобил в собственост лек автомобил „Дачия Логан“ с рег. № ***.

До 04.04.2022 г. жалбоподателят Д. като нов собственик на автомобила „Дачия Логан“ с рег. № *** не го представил в сектор „Пътна полиция“ за извършване на пререгистрация.

На 07.04.2022 г. в автоматизираната информационна система АИС-КАТ било отбелязано служебно прекратяване на регистрацията на лек автомобил „Дачия Логан“ с рег. № ***. За тази принудителна административна мярка не било допуснато предварително изпълнение, нито актът бил съобщен на жалбоподателя.

Към 03.08.2022 г. срокът за обжалване на принудителната административна мярка все още не бил изтекъл, а и не бил започнал да тече, поради което тя не била влязла в сила. На същата дата в гр. Пловдив, по бул. „Никола Вапцаров“ жалбоподателят Д. управлявал лек автомобил „Дачия Логан“ с рег. № ***. По същото време свид. П. Р. А. – ***, изпълнявал служебните си задължения по контрол за спазването на правилата за движение. В 15:42 часа на 03.08.2022 г. жалбоподателят Д., докато управлявал лекия автомобил „Дачия Логан“ с рег. № ***, бил спрян за проверка от свид. А. на бул. „Никола Вапцаров“ до № 3. В хода на проверката свид. А. установил, че автомобилът „Дачия Логан“ с рег. № *** бил със служебно прекратена регистрация. На място свид. А. съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бл. № 610365 срещу жалбоподателя Д., в негово присъствие и в присъствието на свидетел. Препис от акта бил връчен на жалбоподателя срещу разписка.

Въз основа на така съставения АУАН и на останалите материали по административнонаказателната преписка било издадено обжалваното в настоящото производство наказателно постановление.

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените доказателства по делото.

Съдът дава вяра на показанията на свид. П. Р. А.. От тях се установяват мястото на извършване на нарушението, авторството на деянието от страна на жалбоподателя, както и че регистрацията на управлявания от жалбоподателя лек автомобил е била прекратена към момента на проверката. Показанията на свид. А. се ползват с доверие от съда, тъй като са проверени по делото и намират подкрепа в събраните писмени доказателства. В показанията си свидетелят възпроизвежда свои непосредствени възприятия като очевидец. Свидетелските показания се ценят и за добросъвестно дадени от незаинтересовано по делото лице.

От писмо с вх. № 91365/15.11.2022 г. от началник на сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Пловдив (лист 7 от делото) и справка от АИС-КАТ-Регистрация (лист 8 от делото) се установява, че на 03.02.2022 г. е регистриран договор за покупко-продажба на МПС „Дачия Логан“ с рег. № *** с купувач жалбоподателя Д., а на 07.04.2022 г. след непредставяне на превозното средство от жалбоподателя за извършване на пререгистрация в сектор „Пътна полиция“ регистрацията на автомобила е прекратена на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.

От справка за нарушител/водач за жалбоподателя М. С. Д. се изяснява, че той е правоспособен водач на МПС, притежава издадено СУМПС с № *** и с налични 33 контролни точки.

От Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи се установява, че АУАН и НП са издадени от надлежно оправомощени лица, които са действали в рамките на своята материална и териториална компетентност.

При така установените факти съдът приема следното от **правна страна**:

От събраните и проверени по делото доказателства се установява, че на 03.08.2022 г. в 15:42 часа в гр. Пловдив, по бул. „Никола Вапцаров“ до № 3 жалбоподателят Д. е управлявал лек автомобил „Дачия Логан“ с рег. № ***. Доказва се, че към тази дата жалбоподателят е собственик на автомобила, като правото на собственост е прехвърлено на 03.02.2022 г. Доказва се и че към датата на управлението на автомобила в автоматизираната информационна система АИС-КАТ е отбелязано прекратяване на регистрацията на този автомобил. За това отбелязване се установява по делото да е извършено на 07.04.2022 г.

Въпреки това съдът намира, че обжалваното наказателно постановление е издадено при неправилно приложение на материалния закон. В конкретния случай деянието, осъществено от жалбоподателя Д., е несъставомерно от обективна страна, тъй като към датата, приета за момент на извършване на нарушението, все още не са били настъпили правните последици по

прекрътяването на регистрацията на процесния лек автомобил „Дачия Логан“ с рег. № ***. Прекрътяването на регистрацията, включително в хипотезата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, представлява принудителна административна мярка, която от своя страна е индивидуален административен акт. Този административен акт в пряко нарушение на забраната по чл. 90, ал. 1 от АПК е изпълнен преди да са изтекли сроковете за неговото оспорване.

Относно правната природа на служебното прекрътяване на регистрацията на МПС по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП има формирана последователна практика на Върховния административен съд – *Определение № 2785 от 01.03.2021 г. по адм. д. № 1828/2021 на ВАС; Определение № 14092 от 16.11.2020 г. по адм. д. № 9510/2020 на ВАС*. Изведените указания по приложението на относимите правни норми от ЗДвП и от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. са възприети и от касационната инстанция – *Решение № 160 от 26.01.2021 г. по к.а.н.д. № 3303/2020 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 265 от 09.02.2023 г. по к.а.н.д. № 3157/2022 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив*, съгласно които прекрътяването на регистрацията на МПС в хипотезата на чл. 143 ал. 15 от ЗДвП представлява принудителна административна мярка (ПАМ), по отношение на която не е допуснато предварително изпълнение, поради което към посочената в наказателното постановление дата регистрацията на управляваното от жалбоподателя МПС не е прекратена и **липсва съставомерно деяние**, осъществено в нарушение на разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 140, ал. 1 от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Условието и редът за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, се определя с наредба на министъра на вътрешните работи, съгласувано с министъра на транспорта и съобщенията и министъра на отбраната (чл. 143, ал. 2 от ЗДвП). В изпълнение на това си правомощие министърът на вътрешните работи е издал Наредба № I-45/24.03.2000 г.

Тъй като регистрацията и ползването на моторни превозни средства е предмет на специален режим, компетентни да извършат регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекрътяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства са органите, установени по реда на чл. 140, ал. 2 от ЗДвП – в чл. 2 от Наредба № I-45.

В настоящия случай регистрацията на процесния автомобил е прекратена на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, съгласно която разпоредба служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекрътява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

Служебното прекрътяване на регистрацията на пътно превозно средство

се извършва от служители от звената „Пътна полиция“ в съответните ОД на МВР или Столична дирекция на вътрешните работи. Посоченият в чл.143, ал.15 от ЗДвП ред за прекратяване на регистрацията – чрез отбелязване в автоматизираната информационна система, не означава, че това отбелязване не е предшествано от издаването на индивидуален административен акт – волеизявление, с което се преценява дали са предвидените в правната норма предпоставки, а именно неизпълнение на задължението за регистриране на пътното превозно средство в двумесечен срок от придобиването. Съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт (неизпълнение на задължението за регистриране на пътното превозно средство в двумесечен срок) чрез отбелязването в автоматизираната информационна система. Следователно **налице е акт** по чл. 21, ал. 2 от АПК.

Не е необходимо законодателят винаги да предвижда издаването на „нарочен“ акт, за да се направи извод, че дадено властническо волеизявление, с което се засягат права на гражданите, е индивидуален административен акт. Ако акт липсва, то следователно липсва и волеизявление на органа, а ако такова волеизявление не е направено, то напълно неясно остава на какво правно основание органът ще извърши отбелязването в автоматизираната информационна система.

Независимо, че в ЗДвП и в Наредба № I-45/24.03.2000 г. не е посочено изрично, то по силата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република България волеизявлението за служебно прекратяване на регистрацията на пътното превозно средство подлежи на обжалване пред съда, като по този начин се гарантира правото на собственика на превозното средство на съдебна защита.

Доколкото е налице индивидуален административен акт – волеизявление за служебно прекратяване на регистрацията на лекия автомобил, то съществува и правен интерес от оспорването му.

Фактите по делото също ясно илюстрират, че прекратяването на регистрацията не настъпва *ex lege*, а почива на волеизявление на компетентен държавен орган. Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45/24.03.2000 г. служебното прекратяване на регистрацията се извършва по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП на регистрирано пътното превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Жалбоподателят е придобил процесния лек автомобил на 03.02.2022 г. и двумесечният срок за неговото регистриране е изтекъл на 03.04.2022 г. Въпреки това прекратяването на регистрацията, видно от справката на лист 8 от делото, е извършено чак на 07.04.2022 г. Следователно, ако проверката беше извършена на 05 или на 06 април 2022 г., когато двумесечният срок по чл. 186, ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45/24.03.2000 г. е бил вече изтекъл, то въпреки това нарушение не би било установено, тъй като в автоматизираната информационна система АИС-КАТ е липсвало отбелязване. Така при една хипотетична проверка съответният полицейски

служител би получил резултат, че автомобилът е регистриран. Този пример демонстрира, че правните последици на прекратяването на регистрацията не настъпват автоматично с изтичането на срока за представяне на превозното средство за регистрация, а едва когато бъде направено отбелязване в информационната система. Това отбелязване, както беше изяснено, почива на съответното предхождащо го властническо волеизявление на компетентен орган на държавно управление. Оттук по категоричен начин се налага изводът, че правните последици по прекратяване на регистрацията не настъпват *ex lege*, а като резултат от издаден индивидуален административен акт, който в случая представлява ПАМ.

Този административен акт е издаден на 07.04.2022 г., като още същия ден в нарушение на закона – чл. 90, ал. 1 от АПК, без да е влязъл в сила и при липса на предвидено от закона или допуснато с разпореждане по чл. 60 от АПК негово предварително изпълнение, са предприети фактическите действия по неговото изпълнение чрез отбелязване на прекратяването на регистрацията на автомобила в АИС - така *Решение от 22.04.2021 г. по к.а.н.д. № 61/2021 г. на Административен съд – Русе*. Възможността за предварително изпълнение на индивидуалните административни актове е регламентирана в чл. 60 от АПК. По изисканата от съда справка за това дали е допуснато предварително изпълнение на процесната принудителна административна мярка по прекратяване на регистрацията на лекия автомобил „Дачия Логан“ с рег. № *** от постъпилия отговор не се установява издаването на разпореждане за предварително изпълнение, нито такива доказателства са ангажирани от въззиваемата страна. Следователно доказано е, че не е допуснато предварително изпълнение на принудителната административна мярка. Предварително изпълнение не следва и по силата на закона. Процесната ПАМ не попада в хипотезата на разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП. Последната касае принудителните административни мерки по глава шеста от ЗДвП. Най-сетне не може да се приеме, че срокът за обжалване е започнал да тече и без ИАА да е връчен на жалбоподателя, а последният по силата на закона да се счита за уведомен за издаването на ПАМ. На първо място нормативната уредба не регламентира подобна фикция, поради което е недопустимо по тълкувателен път да се извеждат подобни ограничения и задължения за лицата. Напротив, индивидуалният административен акт е следвало да бъде съобщен по *изрично предвидения* за това ред по чл. 61, ал. 1 вр. с чл. 18а от АПК, което не е сторено. На следващо място няма как да бъде обоснована теза, че жалбоподателят отнапред е уведомен за постановената ПАМ, тъй като видно от материалите по делото, това не се е случило с факта на изтичането на двумесечния срок по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, а едва когато е направено властническото волеизявление, сторено няколко дни по-късно. За жалбоподателя не съществува предвидено задължение да предполага в кой точно момент и дали въобще ще бъде постановено служебното прекратяване на регистрацията на автомобила, за да може да упражни правото си на обжалване. По тези съображения връчването

и обжалването на принудителната административна мярка – служебно прекратяване на регистрацията на МПС, се осъществява по общите правила на АПК.

Настоящият съдебен състав намира, че към приетата в наказателното постановление за дата на извършване на нарушението – 03.08.2022 г., от правна страна не е правомерно настъпил фактът на прекратяване на регистрацията на автомобила, независимо от фактическото действие по отбелязване в автоматизираната информационна система. Същевременно настъпило ли е прекратяването на регистрацията е обстоятелство, включено в състава на нарушението, поради което съдът самостоятелно извършва преценка на този въпрос. Само по себе си фактическото действие по отбелязването в системата, щом е извършено в изпълнение на един все още неподлежащ на изпълнение административен акт, не е равносилно на настъпване на окончателните правни последици – прекратяване на регистрацията. В настоящото производство съдът не е лишен от възможността да прецени дали има надлежно извършено прекратяване на регистрацията на превозното средство. Това е така, защото не се упражнява инцидентен контрол върху принудителна административна мярка, а единствено се преценява дали тя е влязла в сила, тоест дали е породила правно действие, което е допустима преценка за настоящото производство.

По тези съображения съдът приема, че независимо от правилно установените факти относно време и място на управление на автомобила и самоличността на водача, то извършеното от жалбоподателя Д. деяние е несъставомерно по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, тъй като регистрацията не е надлежно прекратена, а отбелязването в системата АИС-КАТ е направено в нарушение на чл. 90, ал. 1 от АПК, без да са налице изключенията по чл. 90, ал. 2 от АПК. Това налага обжалването наказателно постановление да бъде отменено поради издаването му при неправилно приложение на материалния закон.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в производството пред районния съд страните имат право на разноски в процеса. С оглед изхода на делото и основателността на жалбата такива се дължат единствено на жалбоподателя. Последният е направил искане за овъзмездяване на сторените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева. Доказано е извършването на разноски от жалбоподателя в пълния претендиран размер, като в договора за правна защита и съдействие, приложен на лист 15 от делото, надлежно е удостоверено, че адвокатското възнаграждение е платено изцяло и в брой.

По делото е направено възражение по чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, което съдът намира за основателно. Делото е разгледано в едно открито съдебно заседание. В хода на съдебното следствие е разпитан само един

свидетел. Размерът на претендираното възнаграждение надвишава два пъти и половина имуществения интерес по делото, определен от наказанието глоба. По тези съображения съдът намира, че претендираното от жалбоподателя възнаграждение за адвокат е прекомерно, поради което следва да бъде присъден по-нисък размер на разноските в тази част, а именно сумата от 400 лева, която се явява справедлива и е определена в съответствие с чл. 36 от Закона за адвокатурата.

Правната уредба на присъждането на разноски по ЗАНН препраща към разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК, която гласи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Съгласно т. 6 от ДР на АПК „поемане на разноски от административен орган“ означава поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган. Следователно в случая разноските следва да бъдат възложени върху това юридическо лице, в структурата на което е част административнонаказващият орган, а това е ОДМВР – Пловдив като второстепенен разпоредител с бюджетни кредити по аргумент от чл. 43 от ЗМВР - така Решение № 13009 от 02.10.2019 г. по адм. дело № 7758/2018 г. на ВАС.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 вр. с ал. 3, т. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-0432-001367/29.09.2022 г., издадено от А.Р.С. – ***, с което на М. С. Д., ЕГН: *****, с адрес: *** на основание чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП са наложени административно наказание глоба в размер на **200 (двеста) лева** и административно наказание **лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 (шест) месеца** за нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – ПЛОВДИВ да заплати на М. С. Д., ЕГН: *****, с адрес: *** сумата от **400 (четиристотин) лева**, представляваща разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба на основанията, посочени в Наказателно-процесуалния кодекс, по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд – Пловдив в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е постановено.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____